

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa D. K.
przeciwko M. W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od skarżącej na rzecz
pozwanego 810 (osiemset dziesięć) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka D. K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 kwietnia 2019 r. W podstawach skargi powołała się na naruszenie art. 23, 24 oraz art. 448 k.c. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a także art. 6 k.c. przez niezastosowanie. Powołała się również na naruszenie art. 235 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 365 § 1 k.p.c., art. 231 k.p.c. w związku z art. 6 k.c., art. 244, 245 i 308 § 1 w związku z art. 227 k.p.c., art. 232 zd. 2 w związku z art. 227 k.p.c., art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 316 § 1 w

związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 i 386 § 1 k.p.c. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, względnie o orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pomimo powołania w podstawach skargi szeregu przepisów prawa materialnego i procesowego, uzasadnianego twierdzeniem o niezrealizowaniu w toku postępowania apelacyjnego funkcji rozpoznawczej i kontrolnej Sądu drugiej instancji pomimo podejmowanych czynności decyzyjnych, istota skargi kasacyjnej sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi. Poczynione w sprawie ustalenia dotyczyły słów wypowiedzianych przez pozwanego, miejsca w jakim wypowiedź nastąpiła, tego, czy skarżąca mogła te słowa słyszeć, czy też nie.

Należy w związku z tym podkreślić, że ustawodawca wyraźnie uregulował w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wiążące Sąd Najwyższy ustalenia wskazują, że materiał dowodowy potwierdził użycie słów wulgarnych, jednak innych niż te, które uzasadniać miały roszczenie o ochronę dóbr osobistych. Wywód skarżącej oparty jest zatem na innym niż rzeczywiście ustalonym stanie faktycznym i nie zmienia tego powoływanie się w skardze na liczne zarzuty naruszenia norm proceduralnych. Zarzuty o charakterze zarówno materialnoprawnym jak i procesowym zmierzają zatem w istocie do niedopuszczalnej polemiki z ustaleniami faktycznymi. W tej sytuacji rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy o zasadności skargi kasacyjnej nie może realizować publicznoprawnej funkcji tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem kwestionowania wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów

prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

jw